

List iz grajskega dnevnika

Jutra se vedno začnejo na enak način. Vstanem, počešem si lase in si jih spletem v dolgo kito. Veliko časa porabim za razčesevanje malih in velikih vozličkov, ki mršijo moje rjave lase. Pri razčesevanju mi pomaga mama, tako da se lahko uredim kar najhitreje.

Zunaj že močno sije sonce, glasno pojejo ptički, zato odprem okno in se zazrem v prelepo naravo, ki me obdaja. Zadiham zrak, ki se vsrka skozi pljuča, in čutim svežo sapico rahlega vetra. Zaznam vonj prelepo pisanih rož, ki me navdahnejo, in domišljija ter ideje za pisanje novega pisma ljubemu Lovru se prebujajo v moji glavi. Začnem pisati pripoved o Veroniki Desenški, ki je tragično končala svoje življenje. Ko razmišljam o Veroniki, mi pero hiti po papirju in v mislih sem z njeno trpečo dušo. ne morem zapisati vseh čustev, ki se prelivajo po moji glavi. Nesrečna Veronikina usoda, njena nedolžnost in nasilna smrt. Življenje je lahko zelo nepravilno. Želim zapisati prav vsak trenutek, vsako čustvo, ki se poraja v moji glavi. Srčno upam, da bo Lovro razumel, kako težko življenje je imela Veronika. To zgodbo pišem zanj, pišem, ker sočustvujem z njo in čutim veliko ljubezen med prelepo Veroniko in Friderikom. Točno tako je kot pri meni in mojem predragem Lovru. Veže naju močna vez, močnejša kakor veter, ki buri liste dreves, močnejša kot toča, ki neusmiljeno uničuje pridelke kmetom. Najina ljubezen je večna, ni besed, s katerimi bi lahko zapisala, kaj čutiva.

Polno glavo zamisli položim na mizo. Počasi vstanem in odložim pero. Čas je za vsakdanja opravila. Nekaj časa preživim na vrtu, kjer sadim rože. Varujem jih pred fantiči, ki prihajajo iz vasi in jih kradejo. Mami pomagam pri vzgoji bratov. Igram se z njima, a kljub fizični prisotnosti mi misli uhajajo k še nedokončanemu pismu mojemu ljubemu Lovru. Ne morem dočakati popoldansko večernih uric, ki jih ob soju sveč preživim za pisalno mizo s peresom v roki. Pred pisanjem še sedem za klavir. Skladam nove skladbe, v katere prelivam svoja globoka čustva do Lovra. V mislih imam novo opereto, ki opisuje Veroniko in Friderika. Igranje klavirja je polnjenje duše in čas za sprostitev. Ravno tako se počutim, ko pišem.

Že se bliža večer. Ponovno vzamem v roko pero in dokončujem zadnje stavke. Seveda pošljem Lovru še na tisoče poljubov in lepe pozdrave.

Ura odbije devet. Odpravim se v posteljo. Jutri bo še en dan. Še en dan čakanja moje ljubezni. Zaspim in v mislih še vedno čutim ljubezen, celo noč pa sanjam o Lovru Tomanu.

Tereza Lombar, OŠ Matije Valjavca Preddvor
Corina Struger, Nova srednja šola Vetrinj
Carina Tschaschel, Nova srednja šola Borovlje

List iz grajskega dnevnika

Dragi dnevnik,

Danes sem imela zelo razburljiv dan. Prejela sem pismo svojega preljubega Lovra Tomana. Napisal je najdaljše pismo doslej, dolgo kar osemintrideset strani. V njem mi je pojasnil, zakaj se ne vidiva pogosto. Povedal mi je, da je na izpitu iz prava dosegel nadpovprečno dober rezultat. Poslal mi je tudi kopijo testa. Na zadnjih desetih straneh pa je izpovedal svojo ljubezen do mene.

Ko sem prebrala pismo, sem se odpravila po senčnici po lepi kaniti stezici med žvrgolečimi ptiči in pod visokimi drevesi mimo cvetočih marjetic, iz katerih sem kasneje spletla prelep venček za mamo. Med potjo sem razmišljala o tem, kaj bom napisala v pismo za svojega preljubega Lovra Tomana. Napisala sem mu, kako ga ljubim, kako ga pogrešam, kaj delam, kakšno vreme je pri nas, kaj smo jedli za zajtrk ter da ga želim videti čim preje. Nabrala sem še šopek marjetic in jih položila v pismo, ga zložila v kuverto in zapečatila. Mama je bila zelo vesela mojega venčka. Brat je pismo odnesel na

pošto. Ko se je vrnil, smo imeli kosilo. Za kosilo smo imeli mojo najljubšo juho in potem za moje pojme preveč mastno pečeno zelenjavo. Sredi kosila nas je presenetil moj dragi Lovro. Povedal mi je, da mi je napisal pismo, ki ni prišlo do mene, saj se je verjetno izgubilo. Po kosilu me je zaročil. Bila sem presrečna. Zaroko smo proslavili z zabavo, bila sem zares presrečna. Sedaj sem res utrujena, a se je splačalo. Kmalu se bom poročila s svoji največjo ljubeznijo – Lovrom Tomanom.

Tisa Gaja Eržen in Teja Markun, obe OŠ Matije Valjavca Preddvor
Elias Daniel Dovjak, Nova srednja šola Borovlje
Vanessa Carina Klug, Nova srednja šola Vetrinj

List iz grajskega dnevnika: Grad Turn, sobota 18. junij

Današnji dan se je pričel z glasnim in prijetnim ptičjim petjem in zbudili so me topli sončni žarki. Nato sem se umila, oblekla in uredila ter pojedla zajtrk. Kot vedno sem odšla v svojo ljubo senčnico na sprehod. S seboj sem nesla papir in pisalo. Pod mogočnimi lipami sem začela pisati pismo svojemu dragemu Lovru Tomanu.

Vrnila sem se v grad. Ko sem se napotila na svoj vrt, me je tam čakala žalostna resničnost. Vrt je bil razdejan. Žalostno sem pokleknila poleg rož in ponovno oblikovala gredice, posadila nazaj uničene rože in se spraševala, kdo je zagrešil to grozodejstvo. Nemudoma sem sklicala celotno grajsko osebje, a nihče mi ni znal povedati, kaj se je zgodilo z mojimi ljubljenimi rožami. Svojima hlapcema sem naročila, naj pazita na moj vrt in ugotovita, kdo je poškodoval moje ljubljene rože.

Nato smo imeli kosilo. Ker se po kmečki hrani nikoli ne počutim dobro, sem si po jedi privoščila kratek počitek. Med počitkom se mi je utrnila ideja za novo povest. Preprostim ljudem bom razložila vsemogočnost narave, ki nas obkroža. Te čudovito prelepe narave!

Njem ni bilo nič. Brat mi je prinesel Lovrova pisma. Z veseljem sem jih prebrala. Potem sem se odpravila v Preddvor, kjer sem se sestala s svojim učiteljem Lovrom Pintarjem. Povabila sem ga na večerjo in na kulturni večer na grad. Odločila sem se, da mu bom zaigrala svojo novo skladbo.

Sedaj sem v svoji sobi in pišem te vrstice. Luna sije skozi okno in sveče mi pomagajo, da sem budna. Verjamem, da mi bo jutrišnji dan prinesel veliko sreče in ljubezni. Komaj čakam, da se potopim v sen, kjer me bo pričakal on – moj ljubi Lovro.

Eva Tofant in Teja Prestor, OŠ Matije Valjavca Preddvor
Denis Maj Erjavec, Alen Jusufović in Viktorija Pittarello, Nova srednja šola Vetrinj

List iz grajskega dnevnika: Ljubezen v pismu

Bilo je sobotno jutro in ravno sem vstala. Počesala sem si lase, nadela krinolino in skozi okno pogledala, kakšno je vreme. Po obilnem zajtrku v senčnici sem že razmišljala, kaj vse bom danes napisala Lovru. Takole sem razmišljala.

Dragi Lovro, zelo vesela sem, ker smo danes zasadili dve eksotični drevesi v našem drevoredu. Prvo drevo se imenuje sekvoja in drugo ginko. Sekvoja lahko dočaka tudi pet tisoč let starosti. Upam, da bo tudi najina ljubezen zdržala tako dolgo. Ginko pa je proti pozabljanju. Kadarkoli boš pogledal drevo, se boš spomnil, kako te imam rada. In me boš vedno imel v spominu. Pozdrav, tvoja Josipina.

Pismo sem zložila in zapečatila. Nenadoma je pridrvel vetrni piš in pismo odnese Lovru v Polhov Gradec. Pismo je pristalo ravno na Lovrovem oknu. Lovro ga je z veseljem prebral.

Le kaj neki bo razmišljal Lovro ob branju pisma... Pametna pa je ta moja Jospina, si bo mislil. Upam, da je tudi tako bogata ... mislim, da se bom poročil z njo.

Lep pozdrav z gradu Turn za danes.

Miha Šlibar, Jan Meglič, Žiga Mihelič, OŠ Matije Valjavca Preddvor
Laura Zeko, Zoe Leeb, Selina Quantschnig, Nova srednja šola Vetrinj

List iz grajskega dnevnika: sredo

Bilo je sredino jutro. Odprla sem oči in zagledala rumeno sonce, ki je sijalo na moj obraz. Vstala sem, si oblekla rumeno obleko in spela dolge lase. Odšla sem na grajski vrt in začela pisati pismo mojemu ljubemu Lovru Tomanu. Ko sem napisala uvod, me je poklicala mama k zajtrku. Pojedla sem in se ponovno odpravila v senčnico in spet pisala. Na tretji strani sem zapisala naslednji stavek. Rasteš kot roža, zato je moja ljubezen vedno večja. Tedaj sem si domislila, da bi poleg prilepila rožo, ki je cvetela na grajskem vrtu. Odtrgala sem jo in dala v pismo.

Na grajskem vrtu smo imeli danes kosilo. Po kosilu sem se oblekla v delovno obleko, v kateri delam na vrtu. Sadila sem rože različnih barv. Želela sem si, da bi pogled skozi okno moje sobe zažarel v barvah.

Popoldne je prišel na grad moj učitelj Lovro Pintar, ki me je učil grški jezik. Imela sem ga rada kot učitelja, četudi je včasih bil prestrog. Sonce je začelo zahajati in sledila je večerja. Končno sem dokončala pismo in ga odnesla bratu, ki ga je naslednji dan odpeljal v Kranj.

Po dolgem dnevu sem se odpravila spat in čakala na novo jutro.

Lara Jagodic in Meta Roblek, OŠ Matije Valjavca Preddvor
David Steiner in Almin Halavač, Nova srednja šola Vetrinj